

A historical painting depicting a woman in 18th-century attire playing a harpsichord. She is seated at a dark wood instrument, her hands positioned on the keys. Her gaze is directed towards the viewer. The room is richly decorated with a large window showing a grid pattern, a tall column, and a person in traditional dress standing on the right side.

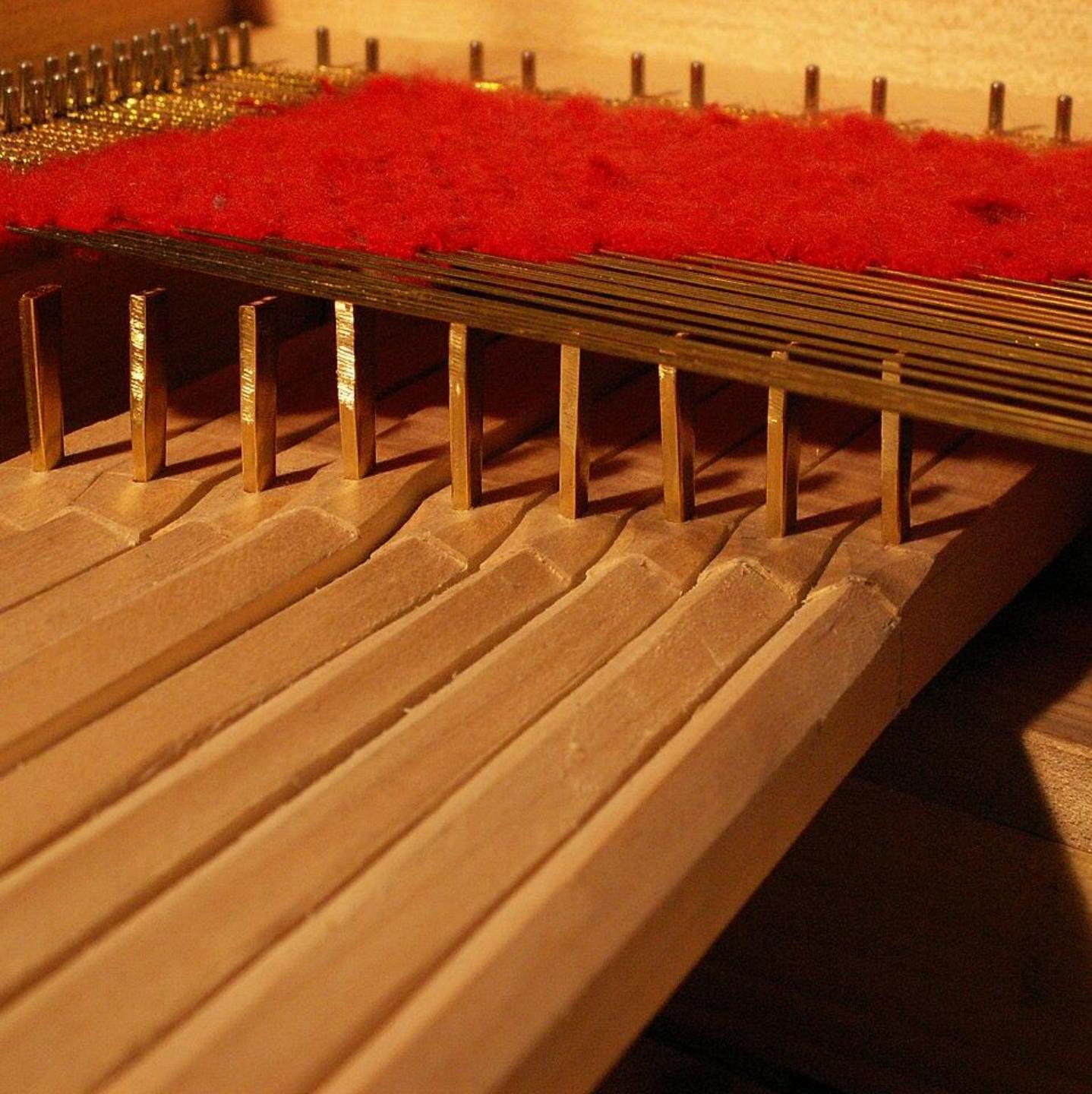
Klawikord

Historia Instrumentu

Klawikord to jeden z najstarszych instrumentów klawiszowych. Wyewoluował z monochordu. Pierwsze wzmianki o klawikordzie pochodzą z końca XVI w.

W XVI w. klawikord zyskał na popularności, szczególnie w krajach niemieckojęzycznych. W XVII i XVIII wieku klawikord osiągnął szczyt swojej popularności. Ceniony był między innymi przez Johanna Sebastiana Bacha.

Wraz z rosnącą popularnością fortepianu w drugiej połowie XVIII wieku, klawikord tracił na znaczeniu, ale nie został całkowicie zapomniany aż do XIX w.

Budowa Instrumentu

Klawikord jest instrumentem klawiszowym strunowym. Struny instrumentu uderzane są przez mosiężne płytki za pomocą bezposieriedniej dźwigni klawiszowej.

Taka konstrukcja zapewnia barwę nadzwyczaj delikatną, kosztem słabszej dynamiki.

W Obronie Klawikordu

Artykuł Christophera Hogwooda pt. "W Obronie Klawikordu" porusza kwestię częstego niedoceniania klawikordu, w kontekście innych instrumentów klawiszowych.

Klawikord, ze względu na swoją cichą, subtelną barwę, jest instrumentem o dużej ekspresji i intymności.

Hogwood porusza także kwestie nie jasnego przypisania konkretnych partitur do klawikordu, wskazując iż wykonanie utworu na klawikordzie, pozwala na odkrycie nowych unikalnych interpretacji.

W Obronie Klawikordu

Hogwood podważa także stwierdzenie że klawikord został całkowicie wyparty przez inne instrumenty klawiszowe. Autor podkreśla rolę klawikordu jako instrumentu domowego, wykorzystywanego do nauki oraz kameralnego muzykowania.

Konstanty Lamcha